

Simai Mihály

TÁJ

*Kertek tenyere
mesezöld sárkányok
sárga sarlóval a torkukban*

*Dél van
a nap arany küllőfogait
csikorgatja az isten*

*Kékség felgyújtott kazlaiban
füsthomlokú szél gondolkodik*

*míg a törzseken dörgő
zöld öklök
boldogságukat követelik a nyártól*

Serfőző Simon

ÍME A VÁROS

*Íme a város,
 ahol otthonom van,
és fölismerek szavaimra,
elküldi értem szeretőit,
izgalmas ismerőseim,
— hallottam rólad, emlékszel,
régóta nem égek
 már hiába,
itt élek,
 kiszámolom az utcán a pénzt,
vacsorára elég-e,
olyannak tartom magam,
 mint itt mindenki,
gondjaimmal hasonlítva rájuk,
hirdetek valamit, melyre
fölgyúlva rádöbrentek,
nem támadok ajtókra,
de bemegyek bárhová,
lassú imák szertartása
közben valakit leszólni:
— ehhez már ma kell kezdeni,
kik nem tudtak eddig rólam,
 az ügyek sorozóasztalainál
nevemen szólítanak,*